

Donderdag 22 oktober

15.05 UUR

Wat een ellende! Wat duurt dit laaaaang! In de les geschiedenis moet ik bovenmenselijke inspanningen doen om niet in slaap te vallen. Mijn hoofd is zo zwaar en mijn ogen vallen vanzelf dicht! Het is niet dat ik meneer Cayer niet graag heb, hij is zelfs nogal lief, maar hij is zo saaaaaai. Tja, eigenlijk hijzelf niet, maar de stof die hij geeft. Wie interesseert er zich ook voor wat er in Europa gebeurde tussen 1914 en 1918, of tussen 1939 en 1945? Ikke niet... Dat is zo ver van hier! Mijn moeder was toen nog niet eens geboren, en die is al meer dan 40! Ik vraag me af wat ze gekookt heeft voor vanavond. Spaghetti misschien? Nee, het is donderdag vandaag. Spaghetti, dat is op maandag. Het zal eerder macaroni of tortellini zijn... Da's ook lekker! 😊

— Kun je even antwoorden, Juliette?

— Huh, wat?

Aaah! Hij doet me schrikken! Ik zet me over-eind op mijn stoel, spits mijn oren en probeer mijn gedachten bijeen te rapen. Waar sprak hij daarnet over? Een blik naar mijn vriendin Gina leert me dat ik van haar geen hulp kan verwachten.

— Weet je wat er op 11 november 1918 is gebeurd?

— Euh...

Geen flauw idee! Als ik toegeef dat ik zat te dromen, zit ik in de problemen. Beter er wat uit flappen!

— Dat is de dag dat we klaprozen kopen om de doden van de oorlog te herdenken?

Geen idee waarom, maar de hele klas barst in lachen uit. De zussen Lirette voorop. Grrr! Heb ik soms iets grappigs gezegd? 't Is toch waar! Elk jaar koopt mijn moeder voor me een klaproos die ze op mijn jas prikt en dwingt te dragen, de hele maand lang...

Meneer Cayer glimlacht, ik heb weer prijs!

— Niet helemaal, Juliette, al zit je er niet ver langs. De 11de november 1918 is het einde van de gevechten in de Eerste Wereldoorlog, dat wil zeggen de zege van de geallieerden en de nederlaag van de Duitsers.

— Dat wou ik zeggen, natuurlijk. En daarom dragen we die klaprozen, niet?

— In Canada en enkele andere landen dragen we in november inderdaad een klaproos om hen te gedenken die sneuvelden op het slagveld.

Pfft! Wat heb ik gezegd?

— En weet je waarom?

— Euh, ja... nee.

— En jij, Gina? Heb jij een idee?

— Euh, ik? Waarom ik? blept mijn vriendin eruit, totaal verrast.

— Ik weet het! roept Gino, die zijn hand omhoog steekt.

Gino is ook een vriend van mij. Gino, Gina en ik vormen zelfs een trio bff's en we zijn onafscheidelijk!

— Zeg het maar, moedigt meneer Cayer hem aan.

— Die bloem is gekozen als symbool omdat in een veld waar de soldaten hebben gevochten in de Eerste Wereldoorlog er een overvloed aan klaprozen was.

Alweer barst de klas in lachen uit. Door het gekke antwoord van mijn vriend kan ik ook niet anders dan glimlachen. Waar in 's hemelsnaam heeft hij zo'n verhaal gehoord?

Meneer Cayer legt ons ernstig met zijn hand het zwijgen op.

— Gino heeft helemaal gelijk, beste vrienden. Sommige slagvelden in de Eerste Wereldoorlog waren bezaaid met klaprozen.

De hele klas valt stil en kijkt de leraar vol ongeloof aan.

— Luitenant-kolonel John McCrae, een Canadees, schreef een gedicht over het slagveld bij Ieper, in België. Die woorden zijn de wereld rondgegaan en sindsdien herinnert de klaproos aan iedereen die gesneuveld is op het slagveld of bij militaire operaties. Wil je het gedicht eens horen? De originele versie is in het Engels.

Mijn nieuwsgierigheid was gewekt, ik zou graag dat gedicht weleens horen dat Gino blijkbaar kent. Nog andere leerlingen knikken zoals ik en meneer Cayer begint voor te dragen:

In Vlaamse velden¹

In Vlaamse velden klappen rozen open
Tussen witte kruisjes, rij op rij,
Die onze plaats hier merken, wijl in 't zwerk
De leeuweriken fluitend werken, onverhoord
Verstomd door het gebulder op de grond

¹ Vertaling Tom Lanoye

Wij zijn de doden. Zo-even leefden wij.
Wij dronken dauw. De zon zagen wij zakken.
Wij kusten en werden gekust. Nu rusten wij
In Vlaamse velden voor de Vlaamse kust.

Toe: trekt gij ons kraakeel aan met de vijand.
Aan u passeren wij, met zwakke hand, de fakkel.
Houd hem hoog. Weest gij de helden. Laat de doden
Die wij zijn niet stikken of wij vinden slaap noch
Vrede - ook al klappen zoveel rozen open
In zoveel Vlaamse velden.

Wel, ik moet toegeven dat ik het heel mooi vind. Ik open mijn mond om een vraag te stellen, maar de bel luidt. Ach! Het is niet erg.

— Vergeet niet dit weekend jullie verplichte lectuur te lezen, beste vrienden! Jullie krijgen er volgende vrijdag een test over, zegt de leraar tot besluit en hij doet de deur open om ons eruit te laten.

Oei! Er zit niks anders op dan dat boek mee naar huis te nemen... Ik trek een lelijk gezicht en ga naar buiten. Ik vind poëzie dan misschien wel leuk, maar geschiedenis is zeker niet mijn lievelingsvak.

— Tot ziens, meneer Cayer.

— Veel leesplezier, Juliette.

15.30 UUR

— Hoi, mam! Wat eten we?

Mijn moeder zit aan de keukentafel, gebogen over papieren. Als ze haar hoofd opricht om me te begroeten, zie ik tranen op haar wangen.

— Maar, wat nu, liefste mama? Is er iets gebeurd?

Ik ben ongerust. Mijn moeder mag dan wel een eersteklas lastpak zijn, ze lacht of glimlacht bijna de hele tijd. Ik ben het niet gewend haar te zien huilen.

— Heb je slecht nieuws gekregen? ga ik verder en ik kijk steeds naar een bruine enveloppe die voor haar ligt.

Ze veegt haar tranen gedecideerd weg en antwoordt:

— Helemaal niet, schat, integendeel. Ze lacht me zacht toe.

— Wat is er dan?

— Weet je nog dat ik die brief vond tussen de spullen van je opa?

— Euh, nee.

— Die kwam van een familie in Amsterdam die hij leerde kennen toen hij daar was, voordat hij naar Duitsland vertrok, en die nieuws over hem

had, in 1946, toen hij terugkeerde uit de Tweede Wereldoorlog.

— Ah, die brief... Ik herinner me heel vaag dat je het erover had.

— Je herinnert je misschien dat ik naar de Nederlandse ambassade in Ottawa ben geweest om te weten te komen of die familie nog altijd in Amsterdam woont?

— Euh...

— Wel, de ambassade heeft me net het antwoord gegeven van de zoon van de man die deze brief naar je opa heeft geschreven. Hij zegt dat zijn vader, George Ennenga, zijn tante en zijn grootmoeder hem vaak verteld hebben over je opa en dat hij ons graag eens zou ontmoeten. Hij heeft me ook een foto gestuurd. Kijk!

Ze overhandigt me een zwart-wit foto. In het midden zie ik een jongeman van ongeveer 18 staan in een legeruniform. Hij heeft dezelfde ogen als mijn moeder. Hij lacht en blaakt van gezondheid. Rond hem staan op de foto nog andere mensen. Links van hem staan een vrouw van ongeveer 40 met een bleek gezicht en een tiener die duidelijk trots is gefotografeerd te worden. Rechts staat een klein meisje van ongeveer 6 jaar, dat zijn hand vasthoudt. Die mensen zijn zo mager en zo sjofel gekleed dat mijn hart pijn doet.

— En heeft hij nog meer gezegd? Iets triestigs?

— Nee, hij vertelt gewoon over het verblijf van je opa in Nederland, zijn rol bij de bevrijding van het land en hoe graag de familie hem zag.

Ik zie alweer een traan over haar wang rollen.

— Maar waarom ween je dan?

— Omdat ik door die papieren de indruk heb mijn vader beter te leren kennen, en dat ontroert me, dat is alles.

— Ah, oké! Leuk!

Zeker! Die volwassenen sporen soms toch niet helemaal! Vooral mijn moeder, die huilt omdat ze blij is over iets dat zo lang geleden is gebeurd! Wacht, ik moet eerst iets uitleggen. Mama en ik wonen alleen met ons tweetjes sinds mijn geboorte. Ik heb mijn vader nooit gekend. Mijn moeder heeft de hare ook nooit echt gekend, want hij is gestorven toen ze 2 was. Opa was soldaat en is laat met mijn oma getrouwd. Hij was al 45 toen ze trouwden, terwijl zij nog maar 25 was. Kun je je dat voorstellen? Niet verwonderlijk dat hij niet veel later gestorven is. Alles wat ik van hem weet, is dat hij een tijdje in Europa zat na de Tweede Wereldoorlog en dat hij een zogenaamde ‘oud-strijder’ was. Maar waarom willen ze het vandaag allemaal over de oorlog hebben? Kunnen we het niet over iets leukers hebben?

- Wat eten we nu?
- Tortellini.
- Yeah!

Eindelijk iets om me op te verheugen... Ik hou bijna net zoveel van tortellini als van spaghetti. 😊

Dinsdag 27 oktober

16 UUR

Ik zit aan de eettafel en eet bananenbrood met Gino en Gina. Eigenlijk moeten we ons huiswerk maken... Mijn moeder, die zich dezer dagen meestal opsluit zit in haar bureau, is net naar buiten gekomen en komt op ons af. Ze gaat ons toch niet bespioneren, hoop ik!

— Wat doen jullie, schatteboutjes?

— Ma-am!

— Wat?

— Stop met ons zo te noemen. We zijn toch geen baby's meer!

Grrr!

— Dat is toch schattig, flapt Gino eruit.

— Mama noemt me soms ook zo, zegt Gina.

— Ik moet je even spreken, Juliette.

O-o! Als mijn moeder zoiets zegt, is dat een teken dat ik beter ergens anders zou zijn...

— Zoals je ziet, zijn we nog bezig. Nu eten we en daarna hebben we nog een massa huiswerk. Kan het niet even wachten?

— Niet echt, nee. Hé, wat heb je daar?

Ze wijst met haar vinger naar het boek dat we van meneer Cayer tegen vrijdag moeten lezen.

— O, gewoon een saai boek dat we moeten lezen voor geschiedenis.

— Saai, zeg je? Maar dat is *Het dagboek van Anne Frank!*

— Ken je dat?

— Natuurlijk ken ik Anne Frank, snoesje. Iedereen kent haar! Ik heb dat boek in het zesde leerjaar gelezen, toen ik 11 was. Jij bent er laat mee...

Jakkes! Ik wist wel dat die hele geschiedenis iets uit de oertijd was. Of je 't nu leest in het zesde of in het tweede middelbaar: dat interesseert niemand meer, zo'n dagboek van een meisje dat met het hele gezin opgesloten zit in een verblijf zo klein als een kleerkast...

— Weet je waar zich dat afspeelt, zoetje?

— Euh! Niet echt, nee.

— In Amsterdam, de hoofdstad van Nederland, antwoordt mijn Gino, die onklopbaar is in geschiedenis én aardrijkskunde.

— Helemaal. Gino heeft gelijk. En je zult verheugd zijn te vernemen dat het net daarnaartoe is dat we vertrekken donderdagavond. Maak gauw je huiswerk, want daarna moet je je koffer maken.

— Wat? Dat is een grap, hoop ik! Overmorgen?

— Zoals ik zei.

Nee maar, ik droom. Niet WEER! ☹

Donderdag 29 oktober

14.30 UUR

Mama is me komen halen op school, midden in de les wiskunde. Ik was helemaal niet boos dat ik een goede reden had om me daar uit de voeten te maken... Nu ben ik bezig mijn koffer dicht te doen. Ik had niet veel om erin te steken, moet ik zeggen. Ik vraag me af wat Amsterdamse meisjes dragen. Weet jij het? Bangelijk! Ik heb geen zin eruit te zien als een duts uit een godvergeten gat! Het is niet dat ik niet van reizen hou, maar je moet toegeven dat het me elke keer weer uit mijn comfortzone haalt. Het is waar dat het wel cool is omdat je leuke winkels kunt ontdekken of omdat je op straat beroemdheden kunt zien. Zoals in New York, Barcelona, Parijs of Londen! Maar ik betwijfel het of dat het geval is in Amsterdam... Ik ben niet zeker of het de moeite waard is school te missen voor een stad waarvan de beroemdste

VAN GOGH

Vincent van Gogh, geboren in Nederland in 1853 en gestorven in Frankrijk in 1890, is vandaag erkend als een van de belangrijkste schilders van zijn tijd. Hij heeft meer dan 2.000 doeken en tekeningen nagelaten en zijn oeuvre is heel bekend, zelfs al was hijzelf zogoed als onbekend toen hij nog leefde. Ironisch genoeg zijn zijn schilderijen, hoewel hij leefde en stierf in armoede, vandaag bij de allerduurste ter wereld! In 1990 werd een van zijn doeken, het *Portret van dokter Gachet*, verkocht voor 82,5 miljoen dollar. Ongelofelijk, niet? In 2014 werd een werk, geschilderd enkele weken voor zijn dood, *Stilleven, Vaas met Madeliefjes en Klaprozen*, bij Sotheby's in New York voor 50 miljoen euro verkocht. Het leven van Van Gogh was niet gemakkelijk: hij had een complexe persoonlijkheid en naar verluidt was hij mentaal instabiel. Op een dag sneed hij zijn eigen oor af na een ruzie met zijn goede vriend Gauguin! Geef toe, dat is niet normaal... Daarnaast was de schilder heel close met zijn broer Theo, die hij vaak schreef. Zijn brieven zijn, net zoals zijn foto's, bewaard in het Van Gogh Museum in Amsterdam. Ze leren ons veel over deze indrukwekkende schilder. Zijn schilderijen daarentegen getuigen vooral van het dagelijkse leven bij gewone mensen in de 19de eeuw. Na

eerst geëxperimenteerd te hebben in de stijl van zijn voorgangers, waaronder het impressionisme, ontwikkelde de schilder uiteindelijk zijn eigen, heel herkenbare stijl, vooral bij landschappen en zelfportretten.

Coster Diamonds

Amsterdam is bekend voor zijn diamanthandel. Diamanthandel Coster is een bezoek waard als je het delicate productieproces van het slijpen en polijsten van de diamanten eens wilt meemaken. Bovendien is het bezoek aan het kleine museum gratis. Echt tof, niet te missen!

Paulus Potterstraat 2-6

www.costerdiamonds.com

Het Scheepvaartmuseum

Het Scheepvaartmuseum is een maritiem museum. Men beweert dat het de rijkste scheepvaartcollectie ter wereld bezit, maar er zijn bovenal een heleboel leuke dingen te doen voor kinderen en tieners. Je kunt er van heel dichtbij boten zien, waaronder een volledig opgetuigde koninklijke kanonneerboot en de replica van het fregat *Amsterdam*, met acteurs in kledij van die tijd om je te onthalen. Ik vond het ge-wel-dig! In de Plantagebuurt.

Kattenburgerplein 1

www.hetscheepvaartmuseum.nl

TIJDLIJN

- 1125** Omstreeks deze tijd vestigen de eerste vissers zich in hutjes aan de monding van de Amstel.
- 1222** Eerste sluis op de Amstel.
- 1264** Begin van de bouw van dijken op de Amstel.
- 1502** Amsterdam telt 12.000 inwoners.
- 1506** Karel V regeert over de 17 Provinciën.
- 1551** Amsterdam telt ongeveer 30.000 inwoners.
- 1613** Eerste bouwfase van de grachten.
- 1624** De schilder Rembrandt vestigt zich in Amsterdam en maakt er zijn bekendste schilderijen.
- 1669** Dood van Rembrandt.
- 1780-1784** Vierde Engels-Nederlandse Oorlog.
- 1806** Louis Bonaparte wordt koning van de Nederlanden.
- 1830** Het zuiden scheurt zich af en wordt België.
- 1889** De bouw van het Centraal Station in Amsterdam is klaar.
- 1914-1918** Nederland blijft neutraal tijdens de Eerste Wereldoorlog.
- 1928** De Olympische Spelen vinden plaats in Amsterdam.
- 1940** Duitsland valt Nederland binnen en de Tweede Wereldoorlog barst in alle hevigheid los.

4 In welke eeuw leefde Vincent van Gogh?

- A In de 20ste eeuw
- B In de 13de eeuw
- C In de 19de eeuw
- D In de 21ste eeuw
- E In de 18de eeuw

5 Hoe heette het vriendje van Anne Frank toen ze in het achterhuis leefde?

- A Pieter
- B Piet
- C Pièrre
- D Peter
- E Kees

6 Wat is het Tuschinski?

- A Een conservenfabriek
- B Een bierbrouwerij
- C Een bioscoop
- D Een museum
- E Een concertzaal

7 Wat is een dijk?

- A Een versterking die het water moet tegenhouden
- B Een vrucht die groeit in Nederland
- C Een typisch Nederlandse brug
- D Een typisch Amsterdamse straat
- E Een gracht

Louw bezoekboekje

Datum: _____ **Het weer:** _____

Wat heb je vandaag bezocht? _____

Met wie? _____

Wat vond je ervan? _____
